

Pişmanlığım Gldrmedi Beni

– Ahmet Yüksel · 30 Ocak 2016

Bir rzgr, esti.
Kopardı darmadağın etti bizi.
Ne yaprak bıraktı ne bir dal gvdemizde.
Hiç bilmediğimiz bir tarafa savurdu, savurdu durdu hepimizi.
Bizlere, bile sormadan...
Ne ana ne baba ne bir kardeş bıraktı.
Silkeledi, gvdemizden bizi.
Bir rzgr, esti.
Dağ, taş tepe demedi dolaştırdı durdu bizleri
Her birimizi bir tarafa savurdu.
Kanadımızı kolumuzu kırdı.
Yorgun düştük sonunda.
Konuk etti bilmediğimiz diyarlar ayrı, ayrı her birimizi.
Ve!
Yerlerimizi beğendik, kök saldık, konuk olduğumuz yerlerde
Kimimiz kök saldı durdu, kimiz çoğaldı durdu,
Kimimiz azaldı.
Unuttu toprağımız bizi.
Bir rzgr, esti.
Kopardı bizleri, yerimizden.
Hayal oldu dağımız, taşımız barkımız toprağımız.
Sonunda bizler!
Unutmaya mecbur kaldık, burnumuzda tterken kendi öz yerlerimizi.
Konum komşu arkadaşları kimler kaldıysa yaşayan hayatta bir, bir unutuldu.
şimdi el olduk, kendi yerlerimizde
Değiştik.
Tanınmaz insanlar olduk.
Rzgr savurdu attı' da her birimizi.
zlyorum.
zlyorum, çünkü rüyalarım anılarım rahatsız ediyor beni.
Tanıdık yüzler tanıdık yerler giriyor' da, rüyalarım.
Her gün her gece
Ve!
Pişmanlıklarım bırakmıyor beni.
Her geçmişi anışımda, çocukluğum gençliğim çıkıyor karşıma.

İşte bu yüzden!

Yıllardır pişmanlıklarım, güldürmedi güldürmüyor beni.

30 Ocak 2016

Ahmet Yüksel Şanlı er